

Zlatý podzim života pěti evropských veteránů

Třiaosmdesátiletý Hradečan Jiří Soukup se stal jednou z ústředních postav nevšedního filmového dokumentu německého režiséra

Hradec Králové – Začátkem prázdnin měl v německých kinech premiéru zajímavý dokument Herbstgold. Jedná se o sondu do všedního dne několika evropských sportovců veteránů. Hvězdou filmu, jenž by se dal volně přeložit „Zlatý podzim“, je rovněž třiaosmdesátiletý **JIRÍ SOUKUP** z Hradce Králové, který se uvedení filmu osobně zúčastnil.

„Dokonce jsem tam oslavil své narozeniny. Dostalo se mi zpívaného přání,“ svěřil se Soukup, jenž spolu s tvůrci a přímými aktéry dokumentu cestovali po jednotlivých kinech. „Všude jsme byli středem zájmu. Absolvovali jsme autogramiády a zodpovídali spoustu dotazů na své začátky, sportovní přípravu či stravovací režim,“ dodává.

Neobyčejný dokument vznikl po několikaleté práci filmového štábu s atlety. Jak byste dílo charakterizoval?

Dokumentární film Herbstgold má délku vysílání 90 minut. Je to jedinečný dokument, protože neakcentuje jen sportovní výkon, ale všeobecný pohled na veteránskou atletiku, jako náplň života, jako pohybovou aktivitu přispívající k dlouhověkosti a myšlenkové svěžesti. Celý film začíná pohledem na Hradec Králové a já tam říkám o svém zájmu prodloužit si sportem život, který plyne jako voda, protéká nám mezi prsty. Prsty svíráme, aby tolik neprotékal, abychom mohli ještě něco užitečného udělat pro svoje okolí, pro národ, pro svět, pro tu modrou planetu...

Film slaví úspěch v Německu a v Rakousku. Mezi pěti hvězdami se objevujete i vy. Jak se vše událo?

Při mistrovství světa v atletice veteránů v italském městě Riccione jsem kromě jiných disciplín startoval i ve skoku vysokém. Povedl se mi skok přes 100 centimetrů a projevil jsem nevšední radost. To zaujalo Jana Tenhavena z Německého dokumentárního filmu a dal se se mnou do řeči nejen o sportu, ale o mém životě, povolání a zájmech. Vybral mne pro zamýšlený film o veteránskému sportu. Po jeho návštěvě u nás doma v Hradci Králové se zajímal i moje všední starosti. Podruhé už dorazil menší štáb, kamera, zvuk, tlumočnick...

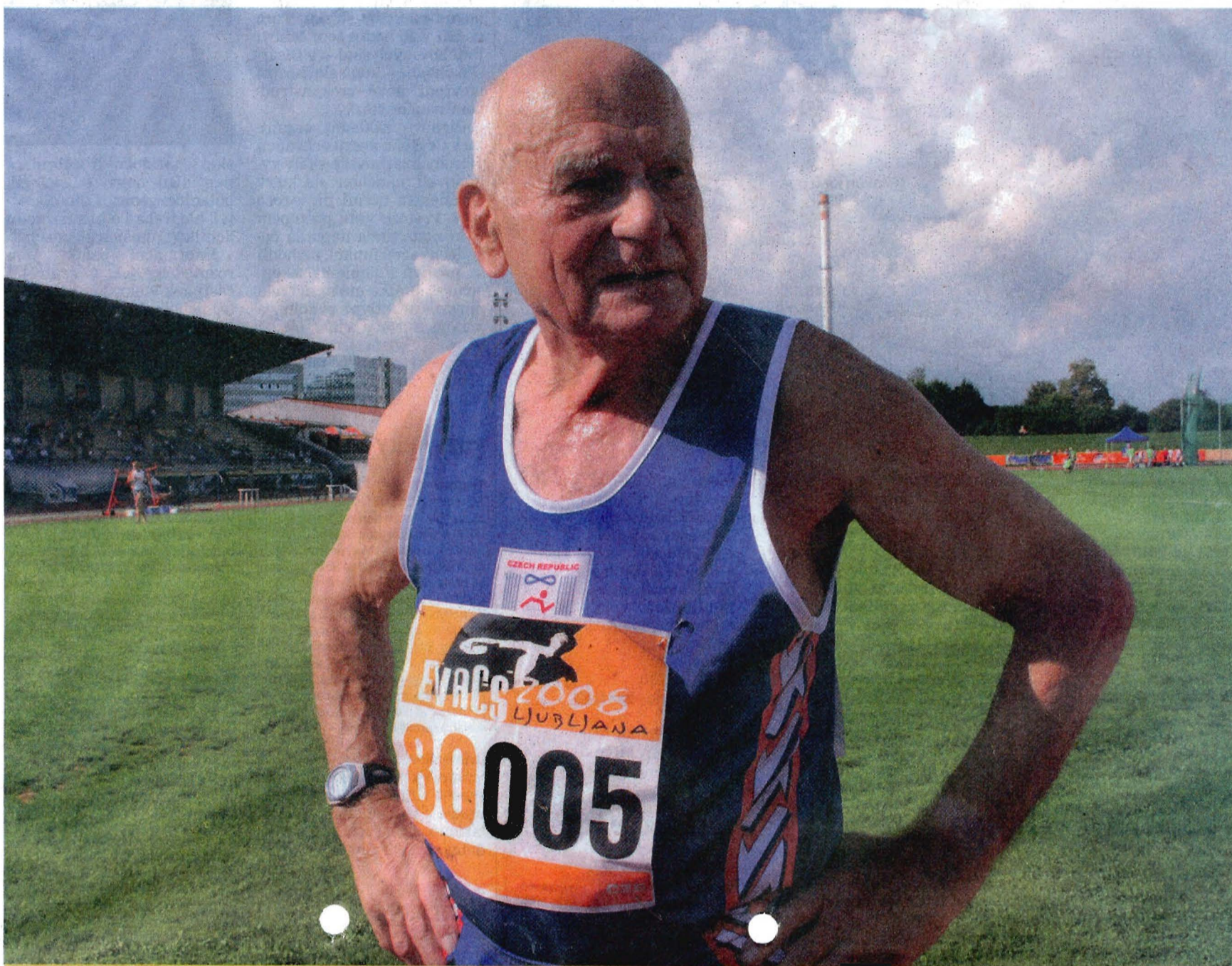
Co po vás režisér požadoval?

Kromě tréninku na stadionu Sokola na Eliščině nábřeží vedeném Jiřím Němečkem jsem běžel po našem sídlišti ve Farářství a hlavně nahoru po schodišti penzionu – tedy šestnáctietažového věžáku. V programu byla i návštěva Tělovýchovného lékařství fakultní nemocnice u docenta Karla Bartáka. Z denního života se točilo od ranní rozčivky na lůžku i kliky na zemi, sprchování i cvičení na balkoně, rozhovor s mojí manželkou Grušou, která připomenula mnohá má zranění a přípravu na závody.

Kromě vás děj „Zlatého podzimu“ vypráví o dalších čtyřech atletech. Mohl byste je představit?

Nejstarším je Rakušan Alfred Proksch, který startoval již na berlínské olympiádě v roce 1936. Tehdy ve skoku o tyči získal šesté místo. Letos mu je 102 let a říká, že tyčce mu už nejde. Tak startuje ve vrzích. Ve filmu je vyobrazen jako diskař v tréninku na mistrovství v Lahti 2009. Více než devadesátiletí jsou sprinter Herbert Liedtke ze Stockholmu a diskařka Gabre Gabricová ze severoitalské Bresce. V kategorii žen od 85 do 89 let je dále koulařka Ilse Pleugerová z německého Kielu.

V třiaosmdesáti letech, které jste oslavil 30. června, jste nejmladším

NA STADIONU A VE FILMU. I v třiaosmdesáti letech patří Jiří Soukup k aktivním sportovcům. Pravidelně se účastní světových a evropských šampionátů veteránů, kde dosahuje skvělých výkonů. Jeho životní vitalita zaujala i zahraniční filmaře. Královéhradecký nestor se spolu s dalšími Evropany stal hlavní hvězdou filmového dokumentu Herbstgold (snímek dole) Foto: archiv

z účastníků filmu. Jaká role vám byla přidělena?

Pro prvotním seznámení s režisérem jsem představen jako skokan do výšky, i když jsem hlavně běžec, skoky a vrhy jsou moje vedlejší disciplíny.

Ve filmu jsou seřazeny obdobné situace u všech pěti účinkujících. Čím vynikají?

Alfred Proksch maluje a podle modelky tvoří osobitou kresbu aktu, Gabre Gabricová vede cvičení seniorů, Ilse Pleugerová vypráví před portrétem svého muže a uvádí, že ráno vždy pozdraví svého nezapomenutelného Heinricha. Ve filmu má i zajímavé cvičení, kdy při svižné hudbě tančí se smetáčkem. Herbert Liedtke zase po ovdovění uchovává ve své ložnici lůžko své ženy, na stole má soubor fotografií připomínající jejich společný život. Pozdvihuje pohárek s přípitkem: „Na shledanou, Evo.“ V dalším střihu se pak přepravuje lodí se synovou rodinou k patrovému domu na břehu jezera a vzpomíná na strom, který měl rád, jenže ten byl poražen. Ve filmu hraje i na foukací harmoniku.

Jaký děj se odehrává u vás doma?

V našem pokoji se odbývá vydatná snídaně, potom venku trénink výšky na stadionu, vyšetření v ordinaci tělovýchovného lékaře a nakonec opět doma: manželka mi dává masáž zad, je i rozmluva o sportu a mnohých zraněních.

Kdy jste poprvé „Zlatý podzim“ zhlédl?

Na festivalu ve Štýrském Hradci v polovině března. Filmový festival Diagonale zahrnoval přes 140 filmů promítaných na šesti místech v různých částech města. Byl jsem překvapen, jak ho přijalo publikum, byl jsem pozván po ukončení filmu na pódium a kladené otázky poukázaly

na význažnost tohoto filmu i na zájem o sportovní veterány.

V Německu byl film prvně uveden hned v několika kinech. Kolik premiér jste osobně navštívil?

Absolvoval jsem ještě se švédským atletem jedenáct premiér, ta úvodní byla i se dvěma dámami ve filmu představených. Šňůra premiér byla v Porýní, Porúří, Hamburku a v Berlíně. Občas byla autogramiáda. Dostal jsem dotazy o svých začátcích v tělovýchově a sportu, o své sportovní přípravě, stravovacím režimu. Řada záběrů byla z našeho bytu v domově důchodců a rozhovory s mojí manželkou Grušou. Řada otázek směřovala i k našemu spoluzítí a bezpočet diváků jí poslal své pozdravy a uznání, že to se mnou vydrží. (smích) Překvapilo mne, že v každém kině nás vítaly plakáty filmu, mnohé informační tiskoviny vydávané správou toho kterého kina.

Čím je podle vás snímek jedinečný a proč vzbudil tak příznivý ohlas?

Podle mě je to tím, že vznikl v neopakovatelné přátelské atmosféře. Během natáčení byla všechna setkání příjemná, ať už při šampionátech nebo doma při denním cvičení, sprchování a podobně... I při uvedení filmu bylo vše nádherné, zodpovídal jsem dotazy na cviky, ukazoval sklápěčky, kliky... O tom, že všechny dokonala atmosféra pohltila, svědčí spontánní zvolání AHOJ! na závěr.

Co vás při uvedení dokumentárního filmu do kin nejvíce překvapilo?

Při úvodním představení v největším kině Německa, v Essenu, byl promítnut krátký dokument o vyjádření k záštitě ministryně pro rodinu, seniory a mládež Kristiny Schröderové. S filmem byla velmi spokojena, vítala jeho vliv na aktivitu starší genera-

ce i vnímání perspektivy mladých ve sportu vyššího věku, a proto i poskytnutí záštity a finanční podpory. Poprvé v životě jsem krácel po červeném koberci, zažil zpívanou gratulaci k narozeninám od početného publika. V kinosále v Kolíně nad Rýnem mne nadchl potlesk vestoje jako uznání

režiséra Jana Tenhavena a celého filmového štábu. Setkání s diváky později ve městě a jejich uznání či schůzky s představiteli veteránské atletiky Německa. Dále setkání s účastníky některých veteránských šampionátů, kterých jsem se sám zúčastnil... A vůbec ta úžasná atmosféra a

vnímavost publika. Mezi mnoha jedinečnými snad lze zmínit i to, že jsme dostali zlatou medaili společně s mojí manželkou. Tím se naplnila památná slova olympijského vítěze Ludvíka Daňka, která kdysi řekl Gejzovi Valentovi: „I manželky atletů by měly dostávat medaile!“ (jt, bu)

